

er aldeles enig i, at det er umuligt at finde Noget, som ligner en Tanke, i den Maade, hvorpaa Formue- og Leiligheds-skatten nu opfattes og udføres, foruden at den opfattes og udføres forskjelligt paa ethvert Sted; det Eneste, der kan siges at være en fælles Grundtanke, er, at man kan sige, at den gennemføres paa bedste Beslut, at man gennemfører den mere eller mindre omhyggeligt, mere eller mindre samvittighedsfuldt, eftersom man synes; dette er virkelig den eneste Definition, som kan gives paa denne Skat, saaledes som den nu udføres. Jeg troer altsaa ikke, at man skal gaae til dette Spørgsmaals videre Forhandling med den forudsatte Mening, at det, man nu har, i det Hele er saa godt, at en Forandring deri ikke kan være ønskelig. Men dette ligger, som sagt, udenfor nærværende Sag, thi jeg troer ikke, at det vilde have været rigtigt at behyrde den med et Forsøg i den Retning, hvorimod jeg meente, at dette Spørgsmaal burde forbeholdes til Afgjørelse ved en særlig Lov. Jeg havde antydet dette ved et Udtryk, der faldt ud i Landstinget; jeg kunde ikke have Noget at indvende derimod, thi de to Ting staae fast, at Supplementet til Kommunens Fornødenheder skal tilveiebringes ved en personel Skat, og at denne Skat skal paalignes efter de nu gjældende Regler. Om man fastholder Udtrykket „indtil videre,“ som altsaa indeholder en meget svag Antydning af, at man ikke vil have det nu Bestaaende staaet endelig fast, eller om man ikke fastholder det, er aldeles ligegyldigt, thi jeg troer med Rette at turde sige, at selv om det gik ud, skulde det ikke afholde mig fra at bearbejde denne Deel af Sagen og i sin Tid forelægge Rigsdagen et Lovforslag desangaaende.

Hvad selve Hovedspørgsmaalet i Sagen angaaer, skal jeg med Udadelse af alle Detailbemærkninger blot gjøre opmærksom paa, at jeg er bleven meget bestyrket i den Tro, at jeg dog nogenkunde har truffet den rette Linie derved, at Forslaget er blevet angrebet — naar jeg siger angrebet, ligger deri ikke paa nogen Maade en Mistjendelse af den meget velvillige Modtagelse, dette Lovforslag har fundet hos, kan jeg sige, næsten samtlige Talere — fra forskjellige Synspunkter, saaledes at det vilde være

umuligt at fyldestgjøre den ene Betragtning uden at vække en stor Misnøie hos den anden. Jeg maa altsaa troe, at jeg har truffet en Slags rigtig Mellemvei. Herunder hører det hele Spørgsmaal om Fikseringen. Jeg troer, at Enhver, som kjenner til Forholdene og ikke blot seer Sagen reent theoretisk, vil indrømme, at den umulig kan føre til en Afslutning i den Forstand, at man skal afløse Skatten paa de faste Eiendomme; ja, hvis Talen var derom, saa vilde Spørgsmaalet blot være at udfinde, hvad enhver enkelt Eiendom havde svaret, kapitalisere det efter visse vedtagne Regler, og dermed var den Sag endt; men Spørgsmaalet er her om en vedvarende Indtægtskilde for Byen, og derfor er det aldeles ikke ligegyldigt, om Skatten falder paa en forstandig Maade paa de forskjellige Eiendomme. Jeg troer, at der saa meget mindre kan gjøres Indvending mod den her foreslaaede Regulering, som ikke gaaer ud paa Andet, end at en Slags Afslutning skal finde Sted, som det er Noget, som nu endogstaa uden Lovhjemmel daglig stæer fra det ene Aar til det andet; man skal altsaa, som jeg udtalte i mit tidligere Foredrag, nu for sidste Gang, men, vel at mærke, veiledet af bestemte Regler, foretage en saadan Retifikation, som er nødvendig; at den vil medføre nogle enkelte Omvæltninger, at nogle enkelte Eiendomme komme til at svare Mindre, medens nogle andre komme til at svare Mere, er uundgaaeligt; men den er ogsaa en Berigtigelse af en uretferdig Tingenes Tilstand, som jeg anseer for nødvendig, inden Forholdet kan faae den Stabilitet, som der tilsigtes at give den ved dette Lovudkast. — Den ærede Rigsdagsmand fra Fredericia (Gad) gjorde opmærksom paa, at man kunde tage Hartthorns-skatten og Assurance-skatten, saaledes som de nu ere; jeg skal, foruden at fremspøre den Bemærkning, der gjælder det Hele, at der er en stor Forskjel mellem Skatten paa Assurance og Assurance som Grundlag for en Rigning fra det ene Aar til det andet, gjøre opmærksom paa, at Assurance egentlig ikke har Lovhjemmel som By-skat, i alt Fald kun i ganske enkelte Forhold; der gives mange Byer, hvor den aldeles ikke bruges; det er Grundskatten, som fra gammel Tid er Hovedgrundlaget for Beskatningen af